

Polscy przedsiębiorcy działający na terenie Niemiec i świadczący usługi lub realizujący umowę o dzieło, muszą dokonać w Niemczech rejestracji swojej polskiej działalności gospodarczej do celów identyfikacji podatkowej.

Polska firma przed przystąpieniem do prac związanych z wykonywaniem w Niemczech usług lub realizowaniem zawartej umowy o dzieło, musi zadeklarować swoje gospodarcze cele w Niemczech i jasno określić, co dokładnie będzie robiła na terenie Niemiec. Informacje te są przekazywane niemieckiemu Urzędowi Skarbowemu i stanowią obowiązek wszystkich firm działających w Niemczech.

Przekazywane informacje dotyczą najważniejszych danych związanych z przedsiębiorstwem i prowadzoną działalnością. Ponadto muszą zostać uzupełnione o dokumenty firmy, takie jak np. wpis do ewidencji działalności gospodarczej lub wyciąg z Krajowego Rejestru Sądowego, numer statystyczny Regon, czy też numer NIP w kraju będącym główną siedzibą firmy.

Polskie przedsiębiorstwo działające w Niemczech przekazuje niemieckiemu fiskusowi min. następujące dane :

- * informacje o liczbie pracowników przedsiębiorstwa podejmujących pracę w Niemczech,

- * informacje o okresie czasu, w jakim będą wykonywane usługi lub realizowana umowa o dzieło na terenie Niemiec,

- * opis profilu przedsiębiorstwa,

- * informacje o lokum, pomieszczeniach biurowych, magazynach, halach, warsztatach, itp.,

- * dane personalne i dokładny adres miejsca stałego pobytu osoby reprezentującej firmę w Niemczech,

- * wszelkie pozostałe informacje mające istotny wpływ na działalność prowadzoną na terenie Niemiec.

Na podstawie przekazanych danych oraz przedłożonych dokumentów niemiecki Urząd Skarbowy wydaje zagranicznemu (polskiemu) przedsiębiorcy niemiecki numer podatkowy i określa jaki rodzaj podatku musi zostać odprowadzony przez zagraniczne przedsiębiorstwo w Niemczech. Pierwszym krokiem zagranicznej (polskiej) firmy przed podjęciem zlecenia w Niemczech jest zatem złożenie wniosku o uzyskanie niemieckiego **Numeru Identyfikacji Podatkowej** - **Steuernummer**

Obowiązek rejestrowania w Niemczech firm zagranicznych

Przedsiębiorstwa z siedzibą poza Niemcami (np. zarejestrowane w Polsce) muszą prowadzić rejestr zdarzeń gospodarczych realizowanych na obszarze Republiki Federalnej Niemiec.

Oznacza to, iż polska firma od pierwszego dnia prowadzenia swojej działalności gospodarczej na terenie Niemiec może być traktowana przez niemiecką administrację podatkową dokładnie tak samo, jak każda inna niemiecka firma i podlegać całkowitemu opodatkowaniu w Niemczech.

§ 12 niemieckiej ordynacji podatkowej stanowi, iż firma z siedzibą w innym kraju tj. zagranicą (np. firma z siedzibą w Polsce) ma w Niemczech swoją stałą placówkę, gdy miejscem kierowania działaniami tej firmy są Niemcy i w Niemczech przebywa kierownictwo firmy, a także gdy firma ma w Niemczech oddział lub prowadzi na terenie Niemiec chociażby biuro, ponadto gdy coś w Niemczech produkuje lub ma w Niemczech warsztat, a także wtedy gdy ma w Niemczech chociażby tylko jeden punkt sprzedaży.

W przypadku małych 1-osobowych firm bardzo łatwo udowodnić, że kierownictwo tej firmy (jednoosobowy właściciel) przebywa stale w Niemczech, tam osiąga większość obrotów i tam

też znajduje się większa liczba wystawianych przez niego rachunków i przewija się większość dokumentów księgowych. Przedsiębiorca taki będzie stosunkowo szybko traktowany przez aparat skarbowy w Niemczech jak typowa niemiecka firma.

W przypadku firm budowlanych lub montażowych § 12 w/w ustawy stanowi, iż traktuje się je na równi z niemieckimi podmiotami (*czyli tak, jakby firmy budowlane lub montażowe miały siedzibę w Niemczech*) najpóźniej po 6 miesiącach od rozpoczęcia prowadzenia na terenie Niemiec działalności. Czyli w okresie pomiędzy pierwszym dniem a 183 dniem działania w Niemczech następuje zakwalifikowanie polskiego podmiotu jako firmy już typowo niemieckiej.

Rejestracja księgowo i rachunkowa w Niemczech

W Niemczech obowiązują akty prawne, w których zawarty został obowiązek dotyczący prowadzenia księgowości w postaci ksiąg rachunkowych. Zastosowanie mają przepisy dotyczące niemieckiego prawa handlowego oraz niemieckiego prawa podatkowego. Zgodnie z

wymogami obu aktów prawnych przedsiębiorcy działający na terenie Niemiec muszą rejestrować zdarzenia gospodarcze. Przedsiębiorcy prowadzą w tym celu ewidencję księgową i rachunkową, składają cykliczne raporty w postaci okresowych deklaracji podatkowych o wysokości osiągniętych obrotów, a na koniec roku kalendarzowego podsumowują zdarzenia gospodarcze dokonując tzw. zamknięcia roku.

Obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych zgodnie z prawem handlowym

„Każdy przedsiębiorca w znaczeniu paragrafu 1-7 HGB jest zobowiązany do prowadzenia ksiąg rachunkowych oraz do ujmowania w nich czynności prawnych i stanu majątku zgodnie z zasadami prowadzenia prawidłowej księgowości.” Podstawa prawna § 238 HGB.

Przedsiębiorcy, których przedsiębiorstwa ze względu na rodzaj oraz wielkość wymagają założenia przedsiębiorstwa handlowego lub zostały wpisane do rejestru handlowego, są w rozumieniu ustawy przedsiębiorcami i w związku z tym zobowiązani prawem do prowadzenia księgowości.

Obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych zgodnie z prawem podatkowym

„Kto zgodnie z ustawami innymi niż ustawy podatkowe prowadzi księgi oraz zapisy, które mają znaczenie ze względu na opodatkowanie, ten jest zobowiązany, co wynika z innych ustaw, do ich opodatkowania.” Podstawa prawna § 140 AO.

Przedsiębiorcy osiągający dochody podlegające opodatkowaniu, winni zgodnie z prawem podatkowym prowadzić rejestrację wpływów i wydatków, które są wpisywane do ksiąg rachunkowych.

Istota prowadzenia księgowości

Niemieckie przepisy nakładają na przedsiębiorców obowiązek prowadzenia rzetelnej i przejrzystej księgowości.

Paragraf 238 HGB stanowi :

„Księgowość musi być tak prowadzona, aby w odpowiednim czasie umożliwiła ekspertowi będącemu osobą trzecią, uzyskać rozeznanie wśród zdarzeń handlowych oraz stanu przedsiębiorstwa. Powstawanie i rozwój zdarzeń handlowych musi być czytelne.” (§ 238 HGB)

Ekspertem jest w tym przypadku np. urzędnik skarbowy, który w ramach kontroli podatkowej dokonuje kontroli prowadzonej księgowości. Osobą trzecią może być także członek rodziny zaangażowany w firmę, bądź inwestor, który na podstawie księgi handlowej chce się upewnić, czy jego pieniądze zostały należycie zagospodarowane.

Powyższe regulacje zostały uzupełnione z perspektywy podatkowej w niemieckiej ordynacji podatkowej. W momencie kiedy prowadzona księgowość nie spełnia ustawowych wymagań (na przykład ze względu na brak dokumentów), to zgodnie z § 162 AO Urząd Skarbowy może dokonać oszacowania podstawy opodatkowania. Wtedy urzędnicy skarbowi szacują spodziewaną wielkość obrotów i na podstawie szacunku wyliczają kwotę należnego podatku.